

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Ad multos annos. Facta, non verba (Per molts anys. Fets, no paraules)

Mans Unides compleix 60 anys. És el temps que ha passat d'ençà que un grup de dones d'Acció Catòlica va convertir la lluita contra la fam en un gran projecte col·lectiu. Varen sentir la crida del Senyor a donar testimoni d'un amor efectiu i universal per la família humana, commogudes pel fet que la meitat de la població mundial patís fam en aquells moments. Actualment podem dir que s'han realitzat grans progressos en la resolució dels problemes que afecten sobretot les poblacions de l'hemisferi sud; d'aquí ve que milions de persones hagin sortit de la pobresa extrema, que hagi augmentat l'accés a l'educació de nens i nenes i també que s'hagi produït una millora en l'accés a la sanitat. Però, malauradament, durant l'any 2017, i per primera vegada en molts anys, ha augmentat el nombre de persones que passen fam en el món. Al Sud una multitud de persones continua vivint encara en la pobresa i privada d'una vida digna.

En el nostre món, tan contaminat per l'individualisme, hem de recordar amb força la responsabilitat que tenim «els uns sobre els altres». La pregunta de Déu a Caïn: «On és Abel, el teu germà?», és la mateixa pregunta que ha de ressonar a la nostra consciència. Caïn respondrà amb una evasiva: «No ho sé, que soc jo el guardià del meu germà?» (Gn 4,9). Entre nosaltres no ha de ser així, perquè efectivament som guardians del nostres germans, tots, els uns dels altres. I no únicament d'una forma primària i genèrica, sinó que som interdependents com a fills de Déu, cridats a viure en família.

LA DONA DEL
SEGLE XXI
NI INDEPENDENT, NI SEGURA, NI AMB VEU.

UNA DE CADA TRES DONES D'AVUI
NO ÉS COM TE L'IMAGINES.

ANYS

Mans Unides

Col·labora-hi
900 811 888
mansunides.org

CREIEM EN LA IGUALTAT I EN LA DIGNITAT DE LES PERSONES

L'Església està cridada a viure la seva missió a través d'un compromís amb els més necessitats, seguint l'exemple de Crist. Sant Joan Pau II en la carta encíclica *Sollicitudo rei socialis* afirma: «Vull assenyalar aquí l'opció o amor preferencial pels pobres. Aquesta és una opció o una forma especial de primacia en l'exercici de la caritat cristiana de la que en dona testimoni tota la tradició de l'Església» (n. 12). Posteriorment, el papa Benet XVI en el discurs inaugural de la *Conferència Aparecida*, va po-

sar el concepte de l'opció preferencial pels pobres en relació amb la condició de cristià, perquè la fe en aquell Déu que s'ha fet pobre per nosaltres porta implícita aquesta opció pels pobres. Per això l'amor a Déu i al proïsme és inseparable i constitueix un únic manament.

El papa Francesc, darrerament, plantejava l'opció preferencial pels pobres (*Evangelii gaudium*, 186-216). L'Església universal, cada comunitat concreta i cada cristià en particular, tots estem cridats a treballar en l'alliberament i promoció dels pobres, de manera que es guareixin les seves ferides, quedin capacitats per a viure pels seus propis mitjans, puguin integrar-se plenament a la societat, i siguin acollits en la comunitat cristiana. En aquesta tasca no pot faltar-hi mai el signe de la nostra opció pels darrers. El nostre compromís amb ells comporta programes i accions d'assistència i promoció, de denúncia i canvi d'estructures; també que arribin a sentir-se a casa, en família; i oferir-los així mateix atenció religiosa prioritària perquè recuperin plenament la seva dignitat de fills de Déu.

En aquest 60 aniversari, agraïm especialment a la família de Mans unides l'entrega generosa de tantes persones que fan present l'amor de Déu en el món i són ferment renovador en la nostra societat. Que el Senyor us beneeixi i us doni la seva força per a seguir construint un món fraterne on regnin la justícia i la pau.

ENTREVISTA

Pelegrinatges de nova evangelització

JOSÉ IGNACIO MUNILLA

El bisbe de Sant Sebastià, José Ignacio Munilla, va encapçalar un pelegrinatge recentment, de dues-centes persones, des de Lloiana fins a Manresa, amb parada a Poblet, Barcelona i Montserrat. Mons. Munilla, que havia estat rector del Santuari d'Arantzazu, considera que té certes similituds amb el de Montserrat: «Les dues imatges de la Mare de Déu són talles medievals molt semblants, ambdós han estat construïts enmig de roques i tenen una relació directa amb sant Ignasi».

Quin ha estat el motiu del pelegrinatge?
Seguir les petjades de sant Ignasi, que és un cercador de la voluntat de Déu, incansable... També hem volgut arribar fins a Manresa per conèixer el bressol dels exercicis espirituals, que són com la ITV en la qual cadascú sap que ha de tenir un moment per aturar-se, per retrobar-se amb Crist i fer-se les tres famoses preguntes: Què he fet per Crist? Què faig per Ell? I què he de fer per Ell?

Què aporta el pelegrinatge?

Un pelegrinatge ben organitzat i acompanyat forma part d'un mètode de nova evangelització, facilita d'entrar en l'oració. Un cop s'acaba fa venir ganes de més; per exemple, de fer uns exercicis espirituals, que han configurat la vida de molts de nosaltres.

Per què necessitem els santuaris?

El nostre món necessita també tenir llocs que siguin espais de trobada amb Crist, de trobada amb Maria, en els quals també puguem sortir del món, del soroll del món, d'aquest gran influx absorbent que té el món per poder tenir espais de trobada amb el Senyor de la mà de la Mare de Déu. Jo crec que tant Montserrat com Arantzazu són dos santuaris que tenen un gran agermanament, que ens parlen que Maria vol portar-nos a Déu, perquè així puguem tornar al món portant Déu dins nostre.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

Ensenyaments de l'àvia per sempre

Missa exequial recordant i pregant per una senyora, traspasada fa unes setmanes. Una de les seves dues filles acull els assistents amb aquestes paraules: «Bon vespre a tothom! Us agraïm que ens acompanyeu en aquesta missa per recordar la mare. Molts la coneixíeu, a ella i les seves moltes qualitats. La gran enteresa i confiança en el bon Déu, que sempre la van acompanyar, van fer possible que preparés amb molta cura la seva missa de comiat. Va escollir les lectures, els cants, els recordatoris. Volia transmetre la confiança i l'agraïment que ella tenia i sentia per la vida. Va marxar, com volia, envoltada de tota la família, d'una manera discreta i austera. Amb una bosseta de sorra de Betlem entre les mans i una branca de l'olivera que tant havia cuidat, es va acomiadar i va marxar cap al bon Déu confiadament.»

Una de les netes agraï la vida de l'àvia, dient: «Les teves netes i els teus nets volem donar-te les gràcies per pregar i encendre una llàntia quan teníem exàmens. Per frenar-nos i fer-nos reflexionar quan començàvem a criticar [...]. Pel teu pastís de xocolata i les empanades

de carbassa que mai ningú no farà com tu. Gràcies pel CD del rosari. Per ensenyar-nos a lluitar per les causes nobles com tu ho feies. Per escriure cada nit el teu diari. Per ensenyar-nos a pregar [...]. Gràcies per tenir cura, cada dia, dels qui eren al teu entorn. Gràcies, iaia, per ensenyar-nos la teva llei de vida: l'amor vers els altres.»

Abans d'acabar la celebració, l'altra filla va ampliar l'aproximació a la vida de la mare amb aquestes paraules: «La mare visqué els darrers anys de malaltia estimant, com sempre havia viscut, amb un lliurament generós als altres en els àmbits més quotidians, la família, i també en l'àmbit comunitari: accions solidàries, els equips de matrimonis que tant van aportar a ella i al pare. Van ser una oportunitat de creixement personal i de parella i van teixir una enriquidora xarxa d'amistats. Gràcies, mare, pel teu testimoni de força, d'optimisme, de constància i de fe». «Encara donaran fruit a la vellesa, continuaran plens d'ufania i de vigor, per proclamar que és recte el Senyor, la meua roca, i que en ell no hi ha injustícia» (SI 92,15-16).

HECHOS DE VIDA

Sin envidia y con amor la sociedad progresará

John Rawls, professor de filosofia en la Universidad de Harvard (EE.UU.), especialista en **justicia**, que murió el 2002, decia sobre la **envidia**: —«**Sólo la sociedad no envidiosa está en condiciones de progresar.**»

El amigo P. Ignacio Larrañaga, capuchino, fundador de los **Talleres de Oración y Vida**, que han ayudado y ayudan a personas de todo el mundo, en sus entrevistas para Radio Barcelona y en sus libros, afirmaba:

—«La **envidia** hacía **estrágos** en el **amor** entre hermanos, primos, familiares, amigos; en todas las profesiones, en políticos y personas de toda clase social, incluso en algunas comunidades religiosas...»

Muchos de nuestros **males** tienen su raíz en la envidia.

Jesús nos dice: «Amaos los unos a los otros». «Ama al prójimo como a ti mismo». Sólo entonces desaparecerá la envidia.

Con **envidia** en la mente y en el corazón no se llegará nunca al **amor**; ni a ser **mejores** ni mucho menos, a la **perfección cristiana**.

San Gregorio Magno decía: «De la **envidia** nace la **maledicencia**, el **desprestigio** del **otro**, e incluso se llega a **difamarlo**». En **Proverbios 19**, se afirma: «Al **encontrar ocasión hará el mal**». Y **san Pablo** dice en **1Cor 13**: «El **Amor** no es **envidioso**.»

J.M. Alimbau Argila
Pbro., Lic. Teol., Medalla de Plata del Inst. de Teología Espiritual de BCN

Lectures de la missa diària i santoral

11. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Gn 1,1-19 / SI 103 / Mc 6,53-56]. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858). Sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.; sant Benet d'Anià, abat benedictí.

12. ■ (Barcelona) Dimarts [Gn 1,20-2,4a / SI 8 / Mc 7,1-13]. Santa Eulàlia (o Eulària), vg. i mr., patrona de Barcelona i cotitular de la catedral. Sant Gaudenç o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata Humbelina, viuda.

13. ■ Dimecres [Gn 2,4b-9.15-17 / SI 103 / Mc 7,14-23]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina d'Spoleto, vg. agustina.

14. □ Dijous [Ac 13,46-49 / SI 116 / Lc 10,1-9]. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (IX), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. III); sant Antoni (Antoniet), mr.

15. ■ Divendres [Gn 3,1-8 / SI 31 / Mc 7,31-37]. Sant Faustí i santa Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

16. ■ Dissabte [Gn 3,9-24 / SI 89 / Mc 8,1-10]. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; sant Porfiri, mr. (309) a l'Àsia Menor; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustinià.

17. ■ † Diumenge vinent, VI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Jr 17,5-8 / SI 1 / 1Co 15,12.16-20 / Lc 6,17.20-26]. Sant Aleix Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fundadors Servents de Maria o servites (1304, OSM). Sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

DIUMENGE V DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 6,1-2a.3-8)

L'any que morí el rei Ozias, vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plecs del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria». Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo que soc un home de llavis impurs, i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers.» Llavors un dels serafins volà cap a mi, duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat». Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «¿Qui enviaré? ¿Qui ens hi anirà?» Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi».

Salm responsorial (137)

R. *Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. R.

Enalteixo el vostre nom, / perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meua ànima. R.

En sentir el que vós heu promès, / tots els reis de la terra us lloaran, / celebraran que vós obreu així: / «Que n'és de gran la glòria del Senyor.» R.

La vostra dreta em salva. / Que el Senyor continuï afavorint-me. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,1-11) (Versió abreujada)

Germans, primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escripures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escripures, ressuscità. Que després s'aparegué a Qufes i després als dotze. Després s'aparegué a més de cinquants germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi. Tant si soc jo, com si són ells, això és el que tots prediquem, i això és el que vosaltres heu cregut.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 5,1-11)

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell, es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins, i caieu les xarxes per pescar». Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes». Així que ho feren, agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que soc un pecador».

Ni ell, ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'hommes».

Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

Lectura del libro de Isaías (Is 6,1-2a.3-8)

El año de la muerte del rey Ozías, vi al Señor sentado sobre un trono alto y excelso: la orla de su manto llenaba el templo. Junto a él estaban los serafines, y se gritaban uno a otro diciendo: «¡Santo, santo, santo es el Señor del universo, llena está la tierra de su gloria!». Temblaban las jambas y los umbrales al clamor de su voz, y el templo estaba lleno de humo. Yo dije: «¡Ay de mí, estoy perdido! Yo, hombre de labios impuros, que habito en medio de gente de labios impuros, he visto con mis ojos al Rey, Señor del universo». Uno de los seres de fuego voló hacia mí con un ascua en la mano, que había tomado del altar con unas tenazas; la aplicó a mi boca y me dijo: «Al tocar esto tus labios, ha desaparecido tu culpa, está perdonado tu pecado». Entonces escuché la voz del Señor, que decía: «¿A quién enviaré? ¿Y quién irá por nosotros?». Contesté: «Aquí estoy, mándame».

Salmo responsorial (137)

R. *Delante de los ángeles tañeré para ti, Señor.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón, / porque escuchaste las palabras de mi boca; / delante de los ángeles tañeré para ti; / me postraré hacia tu santuario. R.

Daré gracias a tu nombre: / por tu misericordia y tu lealtad, / porque tu promesa supera tu fama. / Cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

Que te den gracias, Señor, los reyes de la tierra, / al escuchar el oráculo de tu boca; / canten los caminos del Señor, / porque la gloria del Señor es grande. R.

Tu derecha me salva. / El Señor completará sus favores conmigo. / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandones la obra de tus manos. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,1-11) (Versión abreviada)

Yo os transmití en primer lugar, lo que también yo recibí: que Cristo murió por nuestros pecados según las Escrituras; y que fue sepultado y que resucitó al tercer día, según las Escrituras; y que se apareció a Cefas y más tarde a los Doce; después se apareció a más de quinientos hermanos juntos, la mayoría de los cuales vive todavía, otros han muerto; después se apareció a Santiago, más tarde a todos los apóstoles; por último, como a un aborto, se me apareció también a mí.

Pues bien; tanto yo como ellos predicamos así, y así lo creísteis vosotros.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 5,1-11)

En aquel tiempo, la gente se agolpaba en torno a Jesús para oír la palabra de Dios. Estando él de pie junto al lago de Genesaret, vio dos barcas que estaban en la orilla; los pescadores, que habían desembarcado, estaban lavando las redes. Subiendo a una de las barcas, que era la de Simón, le pidió que la apartara un poco de tierra. Desde la barca, sentado, enseñaba a la gente.

Cuando acabó de hablar, dijo a Simón: «Rema mar adentro, y echad las redes para la pesca». Respondió Simón y dijo: «Maestro, hemos estado bregando toda la noche y no hemos recogido nada; pero, por tu palabra, echaré las redes». Y, puestos a la obra, hicieron una redada tan grande de peces que las redes comenzaban a reventarse. Entonces hicieron señas a los compañeros, que estaban en la otra barca, para que vinieran a echarles una mano. Vinieron y llenaron las dos barcas, hasta el punto de que casi se hundían. Al ver esto, Simón Pedro se echó a los pies de Jesús diciendo: «Señor, apártate de mí, que soy un hombre pecador».

Y es que el estupor se había apoderado de él y de los que estaban con él, por la redada de peces que habían cogido; y lo mismo les pasaba a Santiago y Juan, hijos de Zebedeo, que eran compañeros de Simón. Y Jesús dijo a Simón: «No temas; desde ahora serás pescador de hombres». Entonces sacaron las barcas a tierra y, dejándolo todo, lo siguieron.

La pesca miraculosa, més que una pesca

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

La pesca miraculosa, de Duccio di Buoninsegna (s. XIV). Museu dell'Opera del Duomo, Siena (Itàlia)

Aquest diumenge apareix Pere per primera vegada, com a deixeble sense polir, sense harmonitzar, amb totes les seves arestes. És un diamant en brut. Ho demostra de manera molt clara amb la seva resposta enfront la pesca miraculosa produïda per l'autoritat de Crist, Mestre diví i Autor de signes prodigiosos. Aquesta pesca excepcional presenta dues vàlues i dos missatges. La primera vàlua: Crist ens crida tal com som a ser apòstols en el nostre temps, sense pors ni recances, i malgrat les nostres limitacions. La segona vàlua: prendre consciència que és el poder de Crist qui actua en l'ànima de la gent que nosaltres actuem en el Nom seu i que, confiant així en el Senyor, Ell podrà manifestar més i millor la seva Presència enmig nostre.

El primer ensenyament: ens trobem amb la primera encíclica papal de la història, segons sant Lluç, i és la humil confessió que Crist, el Fill de Déu, és massa gran per a nosaltres, i que una condescendència tan imensa de la Divinitat ens fa sentir la petitesa que els nostres pecats ens provoquen. Poques paraules però ben efectives i saludables. Finalment, el segon ensenyament: visquem la fe com una vivaç i transformadora trobada amb el Senyor, no pas com a indústria humana.

A la llum d'aquesta doble vàlua i doble missatge, doncs, confiem que res ni ningú no ens podrà detenir en la missió de ser apòstols infatigables. Preguem Déu; confiem en Déu; imitem Déu segons l'Evangelí de Crist, esperem tenaçment que es manifesti la nostra esperança. Tenim un sobirà perpetu que no és d'aquest món i és el jou suau de la humilitat de Crist, Servent de Déu.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 10, a les 11.30 h. Missa en la festa de Santa Escolàstica al Santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós.

Dilluns 11 i dimarts 12. Reunió de bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Dissabte 16, a les 10 h. Jornada de responsables de Catequesi de la diòcesi al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès.

Diumenge 17, a les 11 h. Missa de festa patronal a la parròquia de Sant Valentí de Terrassa.

Visita Pastoral

Dimecres 13 matí, dijous 14 tarda, dissabte 16, a partir de les 13 h. Visita pastoral del Sr. Bisbe a la parròquia de Sant Pere d'Octavià a Sant Cugat del Vallès.

Notícies

Missa Estacional a Valldoreix. El diumenge 20 de gener, Mons. Salvador Cristau va iniciar la Visita Pastoral a la parròquia de Sant Cebrià de Valldoreix. La visita durà tota la setmana. La Missa Estacional es va celebrar a l'Església de l'Assumpció dintre del territori parroquial.

Festa dels diaques. El dilluns 21 de gener, festa de Sant Fructuós, Bisbe, i els seus diaques Auguri i Eulogi, els diaques permanents de la Província Eclesiàstica de Barcelona varen celebrar la seva festa patronal. A les 20 h, varen participar en la Missa presidida per Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, a la Ca-

tedral del Sant Esperit de Terrassa. Després compartiren el sopar de germanor. La festa se celebra de manera rotativa cada any en un dels tres bisbats: Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat.

Primera Nit de les Entitats i Empreses amb Cor. El 23 de gener, a la seu de Càritas Diocesana, a Sabadell, Mons. Saiz Meneses presidí la primera Nit d'Entitats i Empreses amb Cor. L'acte va reconèixer el compromís amb les persones més vulnerables que tenen el *Diari de Sabadell* i el *Diari de Terrassa* per la sensibilització sobre la tasca de l'entitat, l'empresa Campos Estela —que promou un menjador social a Rubí— i la Fundació Bancària "La Caixa" que fa possible l'ajuda a moltes persones.

Cloenda de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. El divendres 25 de gener, festa de la Conversió de Sant Pau, apòstol, tingué lloc la cloenda de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. A les 7 del vespre, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, va presidir a la Catedral la pregària de Vespres

amb participació de ministres i fidels de diverses confessions cristianes.

Agenda

Trobada d'agents de Pastoral de l'Arxiprestat de Terrassa. Presentació del Pla Pastoral: *Una Església a l'encontre de la persona*. Aquest diumenge 10 de febrer, a les 16.30 h. Lloc: Escola Llar Joaquina Vedruna (les Arenes).

Trobada diocesana de Pastoral de la Salut. Dissabte 23 de febrer, de 9.30 a 13.30 h, al Casal Popular de Rubí. Tema: «El voluntariat». Ponent: Dr. Josep Pascual, geriatra. Diversos testimonis.

Trobada de responsables i coordinadors de Catequesi. Tema: «La proposta del Primer Anunci als pares». Dissabte 16 de febrer, de 9.30 a 13.30 h. Lloc: Centre Borja, Sant Cugat del Vallès.

REMADE MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Ad multos annos. Facta, non verba (Por muchos años. Hechos, no palabras)

Manos Unidas cumple 60 años. Es el tiempo pasado desde que un grupo de mujeres de Acción Católica convirtió la lucha contra el hambre en un gran proyecto colectivo. Sintieron la llamada del Señor a dar testimonio de un amor efectivo y universal por la familia humana, conmovidas por el hecho de que la mitad de la población mundial padeciera hambre en aquellos momentos.

Actualmente podemos decir que se han realizado progresos substanciales en la resolución de los problemas que afectan sobre todo a las poblaciones del hemisferio sur; de ahí que millones de personas hayan salido de la pobreza extrema, haya aumentado el acceso a la educación de niños y niñas y también se haya producido una mejora en el acceso a la sanidad. Pero, por desgracia, durante el año 2017, y por primera vez en muchos años, ha aumentado el número de personas que pasan hambre en el mundo. En el Sur todavía una multitud de millones de personas sigue vi-

viendo en la pobreza y privada de una vida digna.

En nuestro mundo, tan contaminado por el individualismo, es necesario que se recuerde con fuerza la responsabilidad que tenemos «los unos sobre los otros». La pregunta de Dios a Caín: «¿Dónde está Abel, tu hermano?», es la misma pregunta que ha de resonar en nuestra conciencia. Caín responderá con una evasiva: «No sé, ¿soy yo el guardián de mi hermano?» (Gn 4,9). No ha de ser así entre nosotros, porque efectivamente, somos guardianes de nuestros hermanos, todos, los unos de los otros. Y no sólo de una forma primaria y genérica, sino que somos interdependientes, como hijos de Dios llamados a vivir en familia. Por eso Manos Unidas lleva a cabo también una labor de sensibilización y denuncia. La finalidad es que nuestros contemporáneos se dejen conmover por la realidad, por el sufrimiento de los demás, que se compadezcan, que colaboren generosamente en los proyectos, que luchan

por cambiar las estructuras injustas. La sensibilización y la denuncia han de llevar a la toma de conciencia, a la conversión personal, a la lucha para transformar la sociedad según el designio de Dios, desde nuestra pertenencia a la Iglesia.

La Iglesia está llamada a vivir su misión a través de un compromiso con los más necesitados, siguiendo el ejemplo de Cristo. San Juan Pablo II en la carta encíclica *Sollicitudo rei socialis*, afirmó: «Quiero señalar aquí la opción o amor preferencial por los pobres. Esta es una opción o una forma especial de primacía en el ejercicio de la caridad cristiana, de la cual da testimonio toda la tradición de la Iglesia» (n. 42). Posteriormente, el papa Benedicto XVI, en el discurso inaugural de la *Conferencia Aparecida*, puso el concepto de la opción preferencial por los pobres en relación con la condición de todo cristiano, ya que la fe en aquel Dios que se ha hecho pobre por nosotros, lleva implícita esta opción. Por eso el amor a Dios y al pró-

jimo es inseparable y constituye un único mandamiento.

El papa Francisco, más recientemente, planteaba la inclusión social de los pobres (*Evangeli gaudium*, 186-216). La Iglesia universal, cada comunidad concreta y cada cristiano en particular, todos estamos llamados a trabajar en la liberación y promoción de los pobres, de manera que se curen sus heridas, queden capacitados para vivir por sus medios, puedan integrarse plenamente en la sociedad, y sean acogidos en la comunidad cristiana. En este trabajo, no puede faltar jamás el signo de nuestra opción por los últimos. Nuestro compromiso con ellos comporta programas y acciones de asistencia y promoción; de denuncia y cambio de estructuras; también que lleguen a sentirse en casa, en familia; y ofrecerles asimismo atención religiosa prioritaria para que recuperen plenamente su dignidad de hijos de Dios.

En este 60 aniversario, agradecemos especialmente a la familia de Manos Unidas la entrega generosa de tantas personas, que hacen presente el amor de Dios en el mundo y son fermento renovador en nuestra sociedad. Que el Señor os bendiga y os dé su fuerza para seguir construyendo un mundo fraterno donde reinen la justicia y la paz.